

Laik podcení klíště z neznalosti. Z jakého důvodu lékař?

Můj desetiletý vnuk Martin měl v létě 2010 několik klíšťat. Po pár týdnech mu začaly bolesti hlavy, za krkem, mravenčení nohy, bolesti kolene, dalších kloubů, na ruce se mu objevila červená skvrna. Měla asi 6 cm v průměru a postupně od prostředka bledla. Hned mě napadlo, že může jít o boreliózu.

Dětská lékařka provedla základní test na protilátky proti boreliím, výsledek ukazoval na akutní infekci, nicméně hodnoty prý byly „hraniční“. Jelikož tedy test nebyl zcela průkazný, nenásledovala žádná léčba.

Obrátili jsme se proto na nemocnici v okresním městě. Během dvou dnů hospitalizace absolvoval vnuk vyšetření na neurologii, ortopedii, RTG hlavy,

RTG kolene, ORL. Odebrali mu také krev na nové vyšetření protilátek proti borelióze, přislíbili provést podrobnější test Western blot.

Když jsem volala pro výsledky, řekli, že všechny testy zrušili. Údajně podle ošetřujícího lékaře nemělo smysl testy dělat. Skvrna na předloktí, kde byl ještě i viditelný štípanec, byla označena za modřinu a do lékařské zprávy uvedeno „bez erytému“ (červená skvrna, která se někdy vytvoří v místě zákusu a je jasnou známkou infekce). Když jsem připomněla vnukovy bolesti hlavy a za krkem, tak se mě pan primář zeptal, jestli spí vnuk na správném polštáři.

Odvolali jsme se k ředitelce nemocnice. Odkázala nás na pri-

máře. Jenže ten už předtím rozhodl. Desetileté dítě dostalo na bolesti ibalgin.

Nevzdali jsme to a šli jsme k dalšímu lékaři – na infekční oddělení Dětské nemocnice v Brně. Byla jsem již naprosto přesvědčená, že vnuk má boreliózu, a zoufalá z toho, že se léčba stále odkládá. To už byl Martin nemocný dva měsíce. Lékař v Brně vnukovi konečně udělal oba testy na protilátky proti borelióze. Byly pozitivní. Závěr

v lékařské zprávě ovšem zněl: „Lymeskou nemoc v kloubní formě nelze vyloučit, avšak je nepravděpodobná.“ Přesto dostal svá první antibiotika,

Doxybene. Bolesti všech kloubů neustupovaly, proto jsme bojovali za změnu léčby. Podařilo se, po 13 dnech vnuk nastoupil do nemocnice na „kapačky“. Účinek Lendacinu byl znát, po sedmi dnech měl po bolestech. Ale bohužel, doktorka

okamžitě ukončila léčbu, a den nato ho poslala domů. Prý tato léčba naprosto postačuje na všechny typy borelií, ve světě je prý trend 10denní léčby, ba i kratší. Říkala, že tyto informace má z kongresu v USA.

Jenže hned druhý den po propuštění se Martinovi objevily bolesti kloubů znovu. Podařilo se nám sehnat další antibiotika, a tak jsme pokračovali v léčbě sami. Po měsíci se účinek dostavil a vnuk prožil konečně dva měsíce bez bolestí. Potom se však potíže začaly vracet. Léčbu jsme ještě dvakrát opakovali, teď se mu daří dobře, občas nějaký ten kloub zabolí, ale zdá se, že imunitní systém infekci s pomocí účinných antibiotik konečně potlačil a nyní ji drží na uzdě.

Vím, že se potíže mohou kdykoli vrátit. Stále se ptám, proč nás lékaři odbývali, proč vnuka neléčili hned na začátku, proč si musel tolik vytrpět a možná už nikdy nebude kvůli takto zanedbané léčbě úplně zdravý?

V situaci, kdy jsme byli nejvíce zoufalí, nám pomohli lidé z občanského sdružení Borelióza CZ. Zejména díky webu borelióza.cz, kde jsou uvedeny podrobné informace o borelióze a její léčbě, příběhy jiných nemocných, zkušenosti a metody zahraničních lékařů, opravdových odborníků, jsme pochopili, co je pravou příčinou Martinových potíží, a byli jsme schopni bojovat o jeho zdraví.

(Z dopisu paní J. K. z Moravy)